

Вдови

Паскаль Енг'ман

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Є. І. Коваленко

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Пролог

Час від часу двадцятидворічну Моллі Берй возили на розкішні вилли в Середземному морі, просили зачекати, а потім відправляли додому з пухким конвертом банкнот, і їй не доводилося робити нічого, окрім як крутити пальцями на руках. Але принаймні раніше можна було розважатися телефоном або читанням книжок. Цього разу похмурий охоронець відібрав її стільниковий, щойно вона зійшла на облавок сорокап'ятиметрової розкішної яхти «Люсінда». Книга, яку вона зараз читала, «Поштамт» Чарльза Буковскі, була забута в її квартирі в Барселоні. Телевізор ловив лише іспанські канали, і, незважаючи на те, що прожила в Іспанії останні кілька років, вона ледве знала мову. Зате оплата була вищою, ніж зазвичай: п'ять тисяч євро на день.

Крізь кругле вікно екстравагантної каюти Моллі могла бачити узбережжя Майорки та гавань Пуерто-Порталс. Магазины та кафе просто неба були переповнені, а вздовж набережної стояли розкішні яхти. Туристи прогулювалися й фотографувалися на тлі човнів. Найбільші кораблі, такі як «Люсінда», не могли поміститися в самій гавані, а натомість були пришвартовані віялом одразу за нею.

Живіт забуркотів. Моллі вимкнула телевізор і кинула пульт на двоспальне ліжко. Коли її провели до кабіни, то сказали чекати, доки покличуть.

Вона стала перед дзеркалом.

— Дівчина має поїсти.

Змінила голос.

— Припини розмовляти сама з собою, — промовила вона серйозно.

Затиснула ніс вказівним і середнім пальцями.

— Гаразд, вибач, Моллі, — назально промовила.

Вона зібрала своє темне волосся й натягнула чорну футболку поверх бікіні.

Коридор був порожній. Моллі рушила на корму, пройшла повз четверо зачинених дверей, перш ніж опинилася на сходах. Чоловік у білій уніформі офіціанта, спускаючись униз, зупинився.

— Кухня? — запитала вона англійською, посміхаючись. Чоловік витріщився на неї, не відповідаючи. Моллі поклати руку на живіт і почала водити нею по колу. — Їжа. Я голодна.

Офіціант жестом запросив її йти за ним. Він дістав із задньої кишені серветку і витер чоло, а потім зупинився перед дерев'яними дверима й жестом указав на них.

Моллі увійшла до невеликого ресторану. Прямо перед собою вона побачила скляні двері, що виходили на палубу. П'ять круглих столиків чекали на відвідувачів. На стінах висіли чорно-білі світліни старих кораблів. Перед вікном стояли срібні тарілки зі свіжими фруктами та відерце з льодом і пляшками мінеральної води.

— Я думала про гамбургер, жадібний ти виродку, — пробурмотіла вона, похмуро дивлячись на тарілки з фруктами. Яскраво-синє море за вікном здавалося привабливим.

Вона взяла шматочок манго, поклати його до рота й оближала пальці, перш ніж обійти бар у пошуках снеків. Моллі витягнула ящик і знайшла декілька пляшок «Сан-Мігель» 1. Узяла дві, намалювала смайлик на запітнілому склі однієї з них і поставила їх на шинквас. Знову нахилилася, продовжила пошуки й витягла упаковку чипсів і горіхи кеш'ю.

— Слава Богу, — пробурмотіла дівчина.

Заштовхуючи ящик на місце, вона почула, як відчинилися двері на палубу.

Моллі схопила одну з пивних пляшок і сховалася за лядою, щоб її не помітили. Двоє чоловіків тихо розмовляли. Коли голоси наблизилися, вона збагнула, що балакають арабською.

— Мученики готові?

— Чекають вашого наказу. Вони дуже віддані, уже давно чекають...

Голос був хрипкий, і Моллі не змогла розібрати решту слів. Сиділа нерухомо, затамувавши подих, шкодуючи, що сховалася.

— А ціль?

Один із чоловіків відкоркував пляшку. Кришка впала на підлогу, і він вилаявся.

— У Стокгольмі, у столиці.

— Коли?

Почувся скрип деревини, голоси стихли, чоловіки поверталися на палубу.

Моллі повільно видихнула й обережно підвелася. Зачекала кілька секунд, перш ніж схопити чипси, пиво й горішки. Вона притиснулася до стіни біля дверей і визирнула на палубу. Чоловіків ніде не було видно.

Моллі тремтячою рукою піднесла чипси до рота. Механічно пожувала. Голод зник. Вона знала, що не помилилася. Ті двоє говорили про терористичний напад на Стокгольм.

Звісно, за ці роки вона зустрічала покидьків, чоловіків із грошима і владою, що ставилися до жінок, за компанію яких платили, як до будь-якого іншого товару. Чоловіків, які отримували задоволення від приниження, від грубощів. Але вона ніколи не боялася за своє життя. Не по-справжньому. Цього разу все було інакше, Моллі відчувала це всім тілом.

Ніхто не знав, де вона. Батько думав, що дочка працює в магазині одягу в Барселоні. Він навіть не мав її адреси. А Марк, чоловік, який координував роботу, навіть пальцем не поворухнув би, якщо б вона зникла.

Але навіть якби її помітили, вони не могли знати, що Моллі розмовляє арабською. У неї був шведський паспорт. Можливо, вона не мала вигляд типової скандинавки, але зовсім не була схожа на

арабку.

Дівчина підвелася з ліжка, коли почула звук двигуна, що долинав із води. Невеличкий човен щойно покинув «Люсінду» й попрямував до Пуерто-Порталс. На кормі сидів чоловік у синій кеппі. Можливо, це був один із тих, кого вона підслухала?

Моторний човен пришвартувався в гавані, чоловік зістрибнув, і судно повернуло назад.

У наступні дні вона прикидатиметься тупою ескортницею. Ніхто за жодних обставин не мав здогадатися, що вона розмовляє арабською.

Моллі відкрила друге пиво, що стояло на краю столу, зробила великий ковток і витерла рота.

Закашлялася, коли у двері постукали.

— Іду! — гукнула англійською. Поправила волосся, штовхнула двері. Зовні стояв охоронець, одягнений у білу сорочку з кобурою на грудях.

— Ти маєш піти зі мною, — сказав він.

1 Марка іспанського пива.

• • •

Далі — у повній книжці «Вдови».
nashaknyga.com.ua